Р Е Ш Е Н И Е
№ 42864

гр. София, 03.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 80 състав,** в публично заседание на 29.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **10293** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Т. Л. П., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] подадена чрез пълномощника му адвокат Д. М. от Софийска адвокатска колегия (САК), със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 2, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GPAM-2180715 от 02.08.2026 г., издадена от Е. К. А. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (ОПП – СДВР).

С оспорения индивидуален административен акт на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „дд“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който е извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца, и е иззето СУМПС № DA0720548.

В жалбата са изложени доводи за нищожност и незаконосъобразност на оспорената заповед поради постановяването ѝ от некомпетентен орган, при неспазване на установената форма и изискванията за мотивираност, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Поддържа се, че вмененото фактическо деяние – управление на мотоциклет на задна гума – не осъществява състава на нарушението по чл. 104б, т. 2 ЗДвП, тъй

като пътят е използван по предназначение. Твърди се, че органът не е изложил съображения за съразмерност съгласно чл. 6 АПК и че наложената мярка се явява прекомерна. Отправено е и особено искане по чл. 166, ал. 4 АПК за спиране на предварителното изпълнение на заповедта, обосновано с необходимостта жалбоподателят да ползва СУМПС за посещение на задължителен курс за придобиване на квалификация „Авиомеханик“ на територията на Летище С.. Претендира се прогласяване на нищожност на заповедта, евентуално нейната пълна отмяна, както и присъждане на направените по делото разноски в размер на 505,11 евро, от които 500,00 евро за адвокатско възнаграждение и 5,11 евро за държавна такса съгласно представен списък по чл. 80 ГПК вр. чл. 144 АПК.

С писмена молба от 28.10.2026 г. процесуалният представител на жалбоподателя е заявил, че не възразява да се даде ход на делото в отсъствие на страната, няма доказателствени искания, няма да сочи нови доказателства, счита делото за изяснено от фактическа страна и моли за срок за представяне на писмени бележки.

Ответникът – младши автоконтрольор Е. К. А. при отдел „Пътна полиция“ – СДВР, чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт В. П., оспорва подадената жалба. В депозирани писмени бележки излага доводи за законосъобразност на оспорената ЗППАМ, издадена от надлежно оправомощено длъжностно лице, при спазване на изискуемата форма, административнопроизводствените правила и материалния закон. Поддържа, че фактическите основания са установени по несъмнен начин със съставения АУАН, който има обвързваща доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 ЗДвП, а мотивите са надлежно инкорпорирани в заповедта съобразно трайната съдебна практика. Прави искане за отхвърляне на жалбата, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, след като обсъди процесуалните предпоставки за оспорване, намира жалбата за процесуално допустима.

Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК, подлежащ на пряк съдебен контрол съгласно чл. 172, ал. 5 ЗДвП. Подадена е от надлежна страна – адресат на заповедта, чиито права и правни интереси са пряко и непосредствено засегнати от наложената мярка, поради което е налице правен интерес от оспорването по смисъла на чл. 147, ал. 1 АПК. Заповед № GPAM-2180715 е връчена лично на жалбоподателя на 02.08.2026 г. срещу подпис, а жалбата е подадена чрез административния орган на 13.08.2026 г., т.е. в рамките на законоустановения 14-дневен преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 АПК.

От приетите по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

На 02.08.2026 г. около 00:10 ч. в [населено място], по пътното платно на [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят Т. Л. П. е управлявал собствен мотоциклет марка „К.“, модел „Нинджа 3Х 6Р“, с регистрационен номер С.. При управлението на пътното превозно средство водачът умишлено е повдигнал мотоциклета на задна гума (вдигнал е предното колело във въздуха) и така го е управлявал в продължение на около 40–50 метра по пътното платно, отворено за обществено ползване. Деянието е възприето непосредствено от намиращите се на място полицейски служители при ОПП – СДВР С. С. И. и В. Б. В. (свидетели очевидци).

Водачът е спрян от контролните органи преди кръстовището на [улица]с [улица]за извършване на проверка и вземане на отношение.

За така установеното деяние на място младши автоконтрольор Е. К. А. при отдел „Пътна полиция“ – СДВР е съставил срещу Т. Л. П. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия GA № 5357954 от 02.08.2026 г. В акта нарушението е квалифицирано като такова по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП – използване на пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Актът е съставен в присъствието на двамата свидетели очевидци, предявен е на водача и му е връчен лично на 02.08.2026 г. При предявяването жалбоподателят е подписал акта без възражения. Като доказателства със съставянето на АУАН са иззети СУМПС № DA0720548 и СРМПС №[ЕИК].

Въз основа на констатациите в АУАН серия GA № 5357954, на същата дата – 02.08.2026 г., младши автоконтрольор Е. К. А. при ОПП – СДВР е издал оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2180715. В заповедта изрично са възпроизведени констатациите от съставения АУАН относно датата, часа, мястото и конкретното фактическо изпълнение на деянието – умишлено управление на мотоциклета на задна гума за около 40–50 метра по [улица]. Органът е приел, че с това поведение водачът е осъществил състава на чл. 104б, т. 2 ЗДвП, за което нарушение в чл. 175а, ал. 1 ЗДвП е предвидено наказание лишаване от право да се управлява МПС. На основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „дд“ от ЗДвП във връзка с чл. 22 от ЗАНН на Т. Л. П. е наложена ПАМ „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца“. Препис от ЗППАМ е връчен лично на жалбоподателя на 02.08.2026 г. срещу подпис върху разписката към акта.

По делото са приети и неоспорени административни актове относно компетентността на издателя: Заповед № 8121з-1632 от 16.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП; Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР за оправомощаване на полицейски органи от ОПП – СДВР да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1 ЗДвП; както и Заповед № 513з-9813 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР, установяваща заемането от Е. К. А. на длъжността младши автоконтрольор I степен в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

В съдебното производство страните не са ангажирали нови доказателства и не са направили доказателствени искания за оборване на фактическата обстановка.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът извършва цялостна служебна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания, предвидени в чл. 146 от АПК, без да се ограничава само до доводите, наведени в жалбата.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 8121з-1632 от 16.12.2021 г. министърът на вътрешните работи, упражнявайки правомощието си по чл. 165, ал. 1 ЗДвП, е определил Столична дирекция на

вътрешните работи (СДВР) и полицейските органи от отдел „Пътна полиция“ при СДВР като структура, осъществяваща контрол по ЗДвП на обслужваната територия. В качеството си на ръководител на службата за контрол, със Заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. директорът на СДВР на основание чл. 172, ал. 1 ЗДвП изрично е оправомощил държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по смисъла на чл. 142, ал. 1, т. 1 от Закона за МВР (ЗМВР), да издават мотивирани заповеди за прилагане на ПАМ, включително по чл. 171, т. 1 от ЗДвП. Видно от приложената Заповед № 513з-9813 от 13.09.2024 г., издателят на акта Е. К. А. заема длъжността младши автоконтрольор I степен в отдел „Пътна полиция“ – СДВР и притежава качеството на полицейски орган по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР. При тези данни оспорената ЗППАМ е издадена от надлежно оправомощено длъжностно лице, действало в пределите на предоставената му материална и териториална компетентност. Липсват основания за обявяване на нищожност на акта (чл. 146, т. 1 вр. чл. 168, ал. 2 АПК).

Оспорената заповед е издадена в писмена форма и съдържа изискуемите по чл. 59, ал. 2 АПК реквизити – органът издател, наименование на акта, адресат, разпоредителна част, посочване на срока и реда за обжалване, дата и подпис. В акта са изложени както правните, така и фактическите основания за неговото издаване. Органът изрично е описал установеното на 02.08.2026 г. поведение на водача и е посочил, че издава заповедта въз основа на констатациите в АУАН серия GA № 5357954 от същата дата. Съобразно утвърдената съдебна практика (Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС и Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. по т.д. № ТР-4/2002 г. на ВАС), мотивите на административния акт могат да се съдържат и в предхождащ документ от административната преписка, към който актът препраща и който е станал достояние на адресата. В настоящия случай АУАН е връчен на жалбоподателя преди издаването на заповедта, поради което правото му на защита не е накърнено и адресатът е разполагал с пълната възможност да разбере съображенията на органа.

Допуснатото техническо изписване на правната норма в заглавната и разпоредителната част на заповедта като „чл. 171, т. 1, б. 3), дд) от ЗДвП“ представлява очевидна графична неточност (изписване на арабска цифра „3“ вместо кирилска буква „з“), която не води до неяснота относно действителната воля на органа. Текстовото съдържание на наложената мярка изрично и буквално възпроизвежда диспозитива на чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „дд“ ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца. Поради това не е налице порок във формата по чл. 146, т. 2 АПК.

При издаване на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. АУАН е съставен от длъжностно лице на службата за контрол на мястото на извършване на нарушението и в присъствието на двама свидетели очевидци (чл. 189, ал. 1 ЗДвП). Свидетелството за управление на моторно превозно средство е иззето със съставянето на акта, което представлява точно изпълнение на специалното правило на чл. 172, ал. 3 ЗДвП. Производството е проведено при спазване на гаранциите за защита на лицето, на което е връчен препис от акта и от заповедта, като не са налице нарушения, които да са ограничили процесуалните му права (чл. 146, т. 3 АПК).

Съгласно чл. 104б, т. 2 от ЗДвП на водача на моторно превозно средство е забранено да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за цели, различни от тяхното предназначение за превоз на хора и товари. По силата на легалното определение в § 6, т. 1 от

Допълнителните разпоредби на ЗДвП път е всяка земна площ или съоръжение, предназначени или обикновено използвани за движение на пътни превозни средства или пешеходци, като улиците са приравнени на пътища. Основното социално и правно предназначение на пътя като съоръжение е осъществяването на транспортна функция – сигурно и безопасно пространствено придвижване на хора и товари при спазване на правилата за движение.

В конкретния случай от доказателствата по преписката безспорно се установява, че жалбоподателят е управлявал собствения си мотоциклет по [улица]в [населено място], като умишлено е вдигнал предната гума във въздуха и се е придвижвал на задна гума в продължение на 40–50 метра. Това поведение представлява демонстративно каскадно управление (атракционно изпълнение на трик тип „уили“ / „wheeling“), при което превозното средство съзнателно се поставя в нестабилно динамично равновесие, застрашаващо контрола върху управлението и сигурността на движението. Т. демонстративно управление по пътно платно с обществен достъп не представлява нормално транспортно придвижване, а ползване на пътната инфраструктура като полигон за изпълнение на акробатични елементи и демонстрация на шофьорски умения. Поради това деянието правилно е субсумирано под забраната на чл. 104б, т. 2 ЗДвП.

За нарушението по чл. 104б, т. 2 от ЗДвП в санкционната разпоредба на чл. 175а, ал. 1 от ЗДвП е предвидено наказание лишаване от право да се управлява МПС за срок от 12 месеца и глоба в размер на 1 533,88 евро (три хиляди лева). От своя страна, нормата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „дд“ от ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на МПС е извършил нарушение по чл. 175а, ал. 1 ЗДвП – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 12 месеца.

Съставеният АУАН серия GA № 5357954 от 02.08.2026 г. е редовен от външна страна, издаден е от компетентно длъжностно лице и съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП се ползва с обвързваща доказателствена сила за отразените в него обстоятелства до доказване на противното. В настоящото съдебно производство жалбоподателят не е ангажирал никакви доказателства, с които да опровергае констатациите на контролните органи. Наведените в жалбата правни доводи, черпени от съдебна практика по случаи на инцидентна загуба на контрол или буксуване при завой на леки автомобили, са неприложими към настоящата хипотеза, при която е установено преднамерено каскадно управление на мотоциклет на задна гума на значително разстояние по главен столичен булевард. С оглед на това материалноправните предпоставки за прилагане на процесната ПАМ са били налице към момента на издаване на заповедта (чл. 142, ал. 1 АПКвр. чл. 146, т. 4 АПК).

Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер по смисъла на чл. 22 ЗАНН. Тяхната законова цел е незабавно да отстранят от участие в движението водач, чието противоправно поведение създава пряка опасност за живота, здравето и имуществото на гражданите, докато въпросът за административнонаказателната му отговорност бъде решен с влязъл в сила акт.

При наличие на законоустановените материалноправни предпоставки органът действа при обвързана компетентност – законът задължава органа да приложи мярката и не му предоставя възможност за преценка дали да я наложи или да приложи по-благоприятна мярка. Срокът на

отнемането е нормативно фиксиран от законодателя – „до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца“, което съответства на максималния срок на предвиденото в чл. 175а, ал. 1 ЗДвП административно наказание. Поради това органът не разполага с оперативна самостоятелност да определя друг срок или да редуцира действието на мярката.

Изложените в жалбата обстоятелства, че жалбоподателят провежда професионално обучение за придобиване на квалификация „Авиомеханик“ в района на Летище С. и се нуждае от СУМПС за ежедневно придвижване, не обосновават нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК. Законодателят е отдал абсолютен приоритет на защитата на живота и здравето на участниците в движението пред индивидуалните професионални и битови удобства на лицата, нарушаващи установените правила за пътна безопасност. Заповедта изцяло съответства на целта на закона (чл. 146, т. 5 АПК).

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде оставена без уважение на основание чл. 143, ал. 1 АПК.

На основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 от АПК във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати в полза на юридическото лице, към чиято структура принадлежи органът издател – Столична дирекция на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение в размер на **51,13 евро** (петдесет и едно евро и тринадесет евроцента, представляващи равностойността на 100,00 лева), определено съобразно фактическата и правна сложност на спора.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд – София-град, Трето отделение, 80 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **Т. Л. П.**, ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] против **Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM-2180715 от 02.08.2026 г.**, издадена от Е. К. А. – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подбуква „дд“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 12 месеца, и е иззето СУМПС № DA0720548.

ОСЪЖДА Т. Л. П., ЕГН [ЕГН], да заплати в полза на **Столична дирекция на вътрешните работи** сумата в размер на **51,13 евро** (петдесет и едно евро и тринадесет евроцента), представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението, на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ от Закона за движението по пътищата, е **окончателно** и не подлежи на обжалване.